

Vanhurskaus jumalattomalle Room. 4:1-11

1. Mitä me siis sanomme kantaisämme Abrahamin saavuttaneen lihan mukaan?
2. Jos Abraham vanhurskautettiin tekojen perusteella, hänellä on kerskaamista, ei kuitenkaan Jumalan edessä.
3. Mitä Raamattu sanoo? **Abraham usko Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi.**
4. Työtä tekeväälle ei lueta **palkkaa** armosta vaan **ansiosta**.
5. Sille taas, joka ei töitä tee vaan **uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi.**
6. Samoin Daavid ylistää **autuaaksi** sitä ihmistä, jolle **Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja:**
7. **"Autuaat ne, joiden rikokset on anteeksi annettu ja joiden synnit on peitetty!**
8. **Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!"**
9. Koskeeko sitten tämä autuaaksi ylistäminen ainoastaan ympärileikattuja vai myös ympärileikkaamattomia? Mehän sanomme, että Abrahamille luettiin usko vanhurskaudeksi.
10. Miten se sitten luettiin? Oliko hän silloin ympärileikattu vai ympärileikkaamaton? Hän ei ollut ympärileikattu vaan ympärileikkaamaton.
11. Hän sai **ympärileikkauksen merkin sinetiksi uskonvanhurskaudesta**, joka hänellä oli ympärileikkaamattomana, jotta hän olisi **kaikkien niiden isä, jotka ympärileikkaamattomina uskovat, ja jotta vanhurskaus luettaisiin heillekin.**
12. Näin hänestä on tullut myös niiden ympärileikattujen isä, jotka eivät ainoastaan ole ympärileikattuja vaan **myös vaeltavien uskon jälkiä**, joka meidän isällämme Abrahamilla oli jo ympärileikkaamattomana.

Autuas vaihtokauppa taustana

Mitä usko on luonteeltaan? Mitä vanhurskaus on ja keillä se on? Näitä kysymyksiä Paavali syventää selitettään edellä sen syyn, miksi Jumala saattaa syntiselle antaa synnit anteeksi. Se perustuu "autuaaseen vaihtokauppaan": Jeesus otti kantaakseen ihmisen synnit ja sai niiden edellyttämän rangaistuksen, ja ihminen saa osakseen Jeesuksen täydellisesti lain täyttäneen elämän, jonka perusteella hänestä tulee Jumalan rakastama ja taivaan perinnökseen saama Heran oma. Siksi lukiesamme tämän päivän tekstiä meidän on kaiken aikaa pidettävä mielessämme Jeesuksen ristin kärsimys ja Hänen täydellinen elämänsä puolestamme. Ilman Jeesuksen lunastustyötä uskolla ei olisi mitään merkitystä ja ihmiset olisivat kaikki poikkeuksetta matkalla kohti kadotusta.

Jumalaton Abraham

Ketkä sitten saavat osakseen Jeesuksen valmistaman pelastuksen? Neko, jotka yrittävät elää mahdollisimman hyvin täyttääkseen Jumalan lain? Tämän vaihtoehdon Paavali tyrmää viittaamalla Aabrahamiin. Tämä uskon isäksi nimitetty mies eli kyllä inhimillisesti katsoen hyvän elämän muutamia aika häpeällisiä poikkeuksia lukuun ottamatta. Pelloissaan ja pelastaakseen oman nahkansa Aabraham salasi pariin otteeseen sen, että kaunis Saara oli hänen vaimonsa. Muilta osin hänen elämänsä oli ihailtavaa, mutta silti se oli täysin riittämätöntä Jumalan mittapuun. Aabraham omassa varassaan oli Jumalan silmissä jumalaton ihminen. Vaikka Aabraham osoitti hämmästyttävää epäitsekkyyttä veljenpoikaansa Lootia kohtaan, rukoili kauheassa turmeluksessa elävän Sodomian puolesta, pelasti ryöstön uhriksi joutuneita, maksoi kymmenyksensä jne, mikään niistä ei riittänyt Jumalalle. Jumala näki hänet läpikotaisin synnin turmelemana jumalattomana, vaikka ihmiset häntä arvostivatkin.

Aabrahamin syntisyydestä ja jumalattomuudesta huolimatta hänen uskonsa Jumalaan luettiin vanhurskaudeksi. Siksi joudumme kysymään, mitä usko on ja mitä on vanhurskaus. Molempia Paavali jo aiemmin kosketteli, mutta nyt hän haluaa syventää molempia asioita käyttäen Aabrahamin uskoa esimerkkinä.

Mitä usko on?

Heprealaiskirje määrittelee uskon:

Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, varmuus siitä, mikä ei näy. (11:1)

Nyt Paavali osoittaa, mikä on uskon vastakohta:

Työtä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta vaan ansiosta. Sille taas, joka ei töitä tee vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi. (4-5)

Uskon vastakohta on työn teko. Uskossa on siis kysymys siitä, että joku toinen tekee työn ja uskova ottaa vastaan ja turvaa siihen, mitä toinen teki. Se toinen on tietenkin Jeesus, joka elämällään ja kärsimyksellään teki sen, mitä jumalaton ei tehnyt eikä kyennyt tekemään. Jumalaton taas on ihminen, joka on täynnä syntiä, vääryyttä, pahuutta ja elää selkä Jumalaan päin kääntyneenä. Kun jumalaton ihminen kääntyy uskossa Jumalan puoleen, vastoin odotuksiaan ei saakaan tuomiota, vaan hänelle lahjoitetaan syntien anteeksiantamus ja Jumalan vanhurskaus Jeesuksen lunastustyön tähden.

Oma todistukseni

Kun Herra alkoi vetää minua luokseen nuoruudessani, suuri kysymykseni oli, miten voisin uskoa. Olin nimittäin havainnut, että uskovilla nuorilla oli jotain sellaista, mitä minulta puuttui. Halusin siksi vilpittömästi päästä osalliseksi samasta, mitä heillä oli. Mutta en tiennyt, miten saisin uskon sydämeeni. Jälkeen päin ajatellen kysymys oli siitä, että en ymmärtänyt, mistä uskossa on kysymys. Kuvittelin, että minun pitäisi jotenkin puristaa sisimmästäni hyviä uskon ja luottamuksen tunteita ja kokemuksia ja ne saavutettuani saisin sitten varmuuden, että minäkin olin Kristuksen oma ja pelastettu uskova. Saavuttaakseni tuon tarvittavan sydämen tilan ryhdyin tarmokkaasti tekemään sitä, mitä näin uskovien nuorten tekevän.

Aloin lukea päivittäin Raamattua ja rukoilla. Osallistuin seurakunnan jumalanpalveluksiin ja erilaisiin kokouksiin lähes joka päivä. Yritin elää mahdollisimman hyvin ja kovan puristamisen jälkeen uskalsin myös todistaa Jeesuksesta – niin kuin uskovat nuoret tekivät - vaikka en vielä Jeesusta tuntenutkaan. Raamatun lukeminen ei tuottanut ongelmia, mutta rukouksesta ei tahtonut tulla mitään. Viisi minuuttia rukousta oli jo liikaa. Seurakunnan eri tilaisuuksissa käynti oli mukavaa, mutta mitä enemmän luin Raamattua, sitä surkeammilta näyttivät yritykseni elää Jumalan Sanan mukaista puhdasta ja oikeaa elämää. Mitä enemmän yritin, sitä syvemmälle tunsin vajoavani synnin ja pimeyden yöhön. Puolen vuoden kokosydämisten yritysten lopputulos oli epätoivo. ”Muista nuorista näköjään voi tulla uskovia kristittyjä mutta minulle se näyttää olevan mahdotonta.” Pikemminkin tilani kävi vain huonommaksi, syntini ja saastaisuuteni kävi entistäkin ilmeisemmäksi. Olin syntinen ja synnin orja ja kyvytön parempaan elämään ja kyvytön uskomaan.

Jumalan sana osoittaa, että uskon vastakohta on tekojen tekeminen ja oma yrittäminen. Roomalaiskirjeen 4. luvun jakeet 3-8:

Daavidkin ylistää autuaaksi ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: "Autuaita ne, joiden rikokset on anteeksi annettu ja joiden synnit on peitetty! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!" (Room. 4:6-8)

Myöhemmin tajusin, että joutuessani epätoivoon oman uskoni syntymisen suhteen olin itse asiassa tullut juuri siihen pisteeseen, mistä aito kristillinen usko voi alkaa. Siinä ei ole kysymys uskosta omaan uskoonsa tai sen riittävyteen, vaan aivan muusta. Uskossa on kysymys luottamuksesta toiseen persoonaan, joka tekee sen, mitä itse en mitenkään kykene tekemään.

Kun sitten erään rippikoululeirin iltanuotion päätteeksi rukoilin ensimmäisen vilpittömän ja aidon rukoukseni, sainkin siihen yllättävän vastauksen. Rukous kuului sunnilleen näin: "Jumala, en enää ole ollenkaan varma oletko Sinä edes olemassa, mutta jos olet, auta minua ja lähetä luokseni auttaja." Muutama minuutti myöhemmin telttani luokse ilmestyi nuorisonohjaaja, joka sanoi: "Olet kunnon poika, mutta sinulta puuttuu Jeesus sydämestäsi. Saanko rukoilla, että Jeesus tulisi elämäsi." Nyökkäsin ja hän rukoili ja poistui paikalta. Noin kymmenen minuuttia myöhemmin leirin johtajat lauloivat iltalaulun, joka puhui taivaasta, jossa ei ole syntiä. Silloin se tapahtui. Pyhä Henki laskeutui sydämeeni, raskas syyllisyyden taakka vieri pois sydämeltäni ja suuri lepo sielussani nukahdin. Seuraavana aamuna ihmettelin, miten sydämeni täytti ilo ja luonto näytti kauniilta ja lintujen laulu suloiselta. Tajusin, että olin tullut uskoon. Tai paremminkin olin saanut uskon lahjan.

Luther kuvaa asiaa kolmannen uskonkappaleen selityksessään näin:

"Uskon, etten voi omasta järjestäni enkä voimastani uskoa Herraani Jeesukseen Kristukseen enkä päästä hänen luokseen, vaan että Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumin välityksellä, valaissut minut lahjoillaan, pyhittänyt ja säilyttänyt minut oikeassa uskossa."

Usko ei olekaan jotain sellaista, joka syntyy meidän sydämestämme käsin, vaan se annetaan meille ulkoa päin. Usko ei ole siis uskoa omaan uskoonsa, mikä olisikin mitä kauheinta ylpeyttä, vaan usko on luottamusta toiseen Henkilöön, Jeesukseen Kristukseen. Ellei tuo toinen Henkilö tule luokseni, ellei Hän anna minun tuntea itseään, minun on mahdotonta uskoa.

Kun Jeesus lähestyy meitä, olemme etsikkoajassa. Vain silloin voimme oppia tuntemaan Hänet ja löytää uskon ja sen mukana uuden elämän Jeesuksen yhteydessä. Jos tajuat, että nyt Jeesus lähestyy Sinua sanassaan, pyydä Häntä elämäsi! Herra anna syntini anteeksi ja tule sydämeeni asumaan!

Miten usko syntyy?

Kun ihminen tapaa jonkun uuden henkilön, hän nostaa ikään kuin antennin pystyyn ja alkaa tutkailla toista ihmistä. Onko hän luotettava vai ei? Se tapahtuu lähes vaistomaisesti ja perustuu siihen, miten ja mitä tuo uusi ihminen puhuu. Yllättävän nopeasti voi syntyä luottamus toista kohtaan pelkkien sanojen perusteella. Asianomainen voi kyllä tuhota tuon luottamuksen sillä, että ei pidä lupauksiaan tai muulla käytöksellään, mutta päinvastaisessa tapauksessa luottamus kasvaa ja syvenee sitä mukaan, kuin tuota henkilöä opimme paremmin tuntemaan.

Usko Jeesukseen syntyy periaatteessa saman mekanismin tapaan. Herra Jeesus lähestyy meitä ja alkaa puhua omilletunnoillemme Raamatun sanan kautta. Lukiesamme tai kuullessamme julistettua Raamatun sanaa tajuamme välittömästi, että sen sisältö on totta ja totuuden mukaista. Joudumme tietenkin heti myös ratkaisemaan suhteemme Herran puheeseen. Otammeko sen vastaan vai torjummeko luotamme? Luotettavan ja totuudenmukaisen sanan torjuminen johtuu usein siitä, että sen vastaanottaminen tekee kipeää.

Herrahan ei ala puhua meille ensimmäiseksi suurista taivaallisista salaisuuksista ja tuonpuoleisen maailman ihanasta toivosta, vaan Hän alkaa puhua meille varsin maallisia asioita. Hän kyselee, miksi kohtelemme eräitä lähimmäisiämme nurjasti, miksi käytämme rahojamme kaikenlaiseen turhuuteen, miksi suosimme saastaisia himoja sydämissämme, miksi käytämme väärin aikaamme, miksi laiminlyömme lähimpiämme, miksi kannamme kaunaa ja katkeruutta eräitä kohtaan, miksi valehtelemme ja suurentelemme asioita, miksi torjumme mielestämme pois kuoleman todellisuuden, miksi käännämme selkämme Jumalan kutsulle.

Samalla kun Herra Jeesus puhuu meille näin ikäviä asioita, Hän kuitenkin muistuttaa, että Hän on valmis astumaan elämäämme ja pyyhkimään pois kaiken menneisyyden väärän ja antamaan meille mahdollisuuden alkaa uusi vaihe elämässämme yhdessä Hänen kanssaan. Jeesus lupaa antaa sisimpäämme rauhan, ilon ja uuden suunnan ja voiman elämäämme. Mutta mitään näistä Hän ei anna ikään kuin irrallaan itsestään.

Kysyin eräiltä ystäviltäni ottaisivatko he minulta vastaan 10 000 euroa, jos minä tarjoisin sitä. Yllättävän moni vastasi kielteisesti selittäen, että minulla täytyi olla joitakin taka-ajatuksia, joilla pyrin heitä sitomaan. Moni suhtautuu Jeesuksen tarjouksiin vähän samaan tapaan. Olisi ihan mukava saada sisimpään rauha, ilo ja mielekkyys, mutta pelkää menettävänsä vapauden ja kyvyn hallita omaa elämäänsä.

Siksi on syytä tiedostaa, että Jeesus ei meitä lähestyessään toimi ikään kuin lahjojen jakajana saadakseen sitten meidät hallintaansa. Ei, Hän menettelee niin kuin neitoon rakastunut nuorukainen. Hän ei tarjoa rakkautensa kohteelle lahjoja saadakseen hänet omakseen, vaan hän tarjoaa oman itsensä, oman rakkautensa. Jos vastapuoli suostuu hänen kosintaansa, morsian saa sulhasen mukana kyllä myös kaiken, mitä sulhanen omistaa. Usein paljon enemmän kuin 10 000 euroa.

Usko Jeesukseen syntyy siis Hänen sanojensa perusteella. Kun otamme Hänen sanansa vastaan, otamme Hänet itsensä vastaan, sillä sanoissa välittyy meidän sydämiimme asti Hänen totuutensa ja rakkautensa. Usko ei siis ole minun sisälläni oleva ominaisuus, vaan se perustuu kokonaan siihen, kuka ja millainen on se toinen Henkilö, Herra Jeesus, jonka olen Hänen puheensa perusteella oppinut tuntemaan. Usko on siis kahden persoonan välistä luottamussuhdetta. Tätä suhdetta Raamattu kuvaa usein Sulhasen ja morsiamen välisenä suhteena.

Jeesuksen sanoissa on merkillinen voima. Ne eivät ainoastaan liitä meidän sydämiämme Hänen sydämeensä, ne kykenevät puhdistamaan sydämemme synnistä ja saastasta ja mikä ihmeellisintä, Hänen sanojensa mukana Pyhä Henki asettuu asumaan meidän sydämemme sisään asti. Saamme kokea uudestisyntymisen ihmeen.

Uskoa ei voi syntyä siellä, missä Jeesuksen sana ja puhe torjutaan tai sivuutetaan. Herran sanassa ei ole kysymys vain asioista ja lauseista. Siinä on kysymys elävän Vapahtajan kohtaamisesta. Hakeutukaamme siis Hänen sanansa ääreen. Usko syntyy Hänen ääntään kuunnellen.

Mihin usko johtaa?

Usko on kahden henkilön välistä luottamusta, joka syntyy heidän keskinäisessä kanssakäymisessään. Usko ei siis ole meidän tunnetilamme, ei meidän sielumme ponnistelua parempaan sisäiseen tilaan, vaan hyvin yksinkertaista asioiden ja itsensä jättämistä toisen, siis Jeesuksen käsiin. Jeesus lupaa Sanassa, että kun meidän uskomme ja kristillisyytemme romahtaa, niin sen jälkeen Hän hoitaa ”homman”. Usko ei ole turvautumista omaan uskoonsa tai uskonnollisiin kokemuksiinsa, vaan jättämistä asia sellaisen toisen Henkilön hoidettavaksi, joka osaa, kykenee ja tahtoo tehdä sen, mihin me emme parhaalla tahdollammekaan pysty.

Uskoa kuvaa rikki mennyt kello. Minulla on periaatteessa kaksi mahdollisuutta sen korjaamiseksi. Toinen on se, että hankin sopivan määrän työkaluja ja rupean itse sitä korjaamaan. Nykyisillä taidoillani tiedän kyllä mitä siitä seuraisi. Tulos olisi se, että kello olisi pakko heittää pois korjauskelvottomana. Toinen vaihtoehto on viedä kello kellosepän korjattavaksi. Tällöin en itse tee kellolle mitään, vaan uskon sen kokonaan asiantuntijan käsiteltäväksi.

Omaa synnin tähden turmeltunutta epäkuntoista sydäntämme emme saa parhailla yrityksillämme kuin entistä surkeampaan kuntoon. Ainoa mahdollisuutemme on sydänten kelloseppä Jeesus Kristus, synnin ja kuoleman kukistanut Ylösnoussut. Hän kykenee meidän kokonaisvaltaisen epäonnistumisemme, lankeemuksemme ja elämämme pahimman kriisin jälkeen vielä hoitamaan asiat niin, että pääsemme Hänen luokseen taivaalliseen asuntoon.

Kun siis tällainen Jeesus Kristus lähestyy meitä sanassaan ja haluaa käydä pysyvään suhteeseen kanssamme, me joudumme kohtaamaan sen, että Hän on pyhä ja oikeudenmukainen, Hänessä ei ole mitään pimeyttä vaan ainoastaan puhtautta ja kirkkautta. Hänen valonsa paljastaa meidän elämämme pimeyden ja salatut kätköt. Emme voi kulkea yhtä matkaa Hänen kanssaan, ellei Hän saa omalla kalliilla ja pyhällä Golgatalla vuodattamallaan verellä puhdistaa meitä. Siksi uskoon sisältyy aina myös parannus, joka ei siis tarkoita sitä, että me jotenkin onnistuisimme parantamaan ensin tilaamme kelvataksemme Jeesuksen seuraan, vaan sitä että tunnustamme avoimesti Herralle kaiken sydämemme pimeyden, synnin, saastaisuuden ja syyllisyytemme ja pyydämme Häntä antamaan kaiken anteeksi ja puhdistamaan sydämemme Hänelle soveliaaksi.

Aidon uskovan tuntomerkkejä onkin se, että hän tiedostaa olevansa riippuvainen Jeesuksen elämästä. Hän tajuaa syvenemässä määrin itsessään asuvan syntisyyden ja pyytää jatkuvasti uutta puhdistusta. Hän haluaa muuttua vierellään kulkevan ja Henkensä kautta hänessä asuvan Jeesuksen kuvan kaltaisuuteen katselemalla Jeesusta Jumalan sanan peilistä. Hänen sydämessään asuva Pyhä Henki antaa hänelle turvallisuuden, jossa hän voi rukouksessa vapaasti lähestyä Herraa, sillä hän omistaa Kristuksen lahjoittaman vanhurskauden, Jumalalle kelpaamisen. Hän tietää, että hänelle ei tule mitään tuomiota, koska tuomion kärsi hänen sijastaan Vapahtaja ristillä. Hän tietää millaiseen päämäärään hän on matkalla yhdessä Jeesuk-

sen kanssa. Hän tietää, että hän saa lopulta nähdä Herran ja pääsee osalliseksi Jeesuksen kaltaisesta kirkkaudesta matkan päässä.

Mitään noista asioita usko sinänsä ei saa aikaan, vaan se Herra, joka kulkee uskovan ihmisen kanssa ja asuu Pyhässä Hengessä hänen sydämessään. Usko on siis jatkuvaa riippuvuutta Jeesuksen elämästä. Uskovalla ei itsellään ole mitään Jeesuksesta erillistä elämää. Paavali huudahtaakin: "Minä elän, en enää minä, vaan Kristus minussa."

Usko ei siis itsessään ole mitään. Kysymys on kokonaan siitä, mitä Jeesus on tehnyt ja tekee uskovaa varten ja uskovassa.

Paavali toteaa, että myös taivaassa tarvitaan uskoa. Usko ei ole näkemisen vastakohta. Ihminen voi nähdä ja luottaa, mutta voi luottaa myös näkemättä. Taivaassa perille päässeet saavat katsella Jeesusta kasvoista kasvoihin, mutta silti sielläkin usko jatkuu. Usko merkitsee nimittäin myös sitä, että pidämme kaiken aikaa sydämemme auki Jeesuksesta vuotavalle elämän virralle. Saamme Häneltä elämää jo nyt ja lopulta iankaikkisessa kirkkaudessa. Nyt elämän virta vuotaa sydämiimme, kun katselemme Raamatun sanasta Jeesuksen kasvoja, silloin täytydessään.

Usko ja epäusko

Epäuskossa taas ei ole suinkaan kysymys jonkinmoisesta uskon puutteesta, jolle ei nyt oikeastaan voi mitään. Kun kerran ei satu olemaan uskonnollista tyyppiä, minkä sille sitten voi, jos ei usko. Tai oikeastaan ei minulla olisi mitään uskomista vastaan - hyvähän asia se näyttää monelle olevan - se ei vai minulta onnistu. Ei, epäusko ei ole uskon puutetta, vaan selkeää ja tietoista Jeesuksen ja Hänen kutsunsa torjumista. Torjunta tapahtuu tietenkin monella eri tavalla. Joku hylkää Jeesuksen intohimoisella vastustuksella, joku ottaa vain lievän halveksivan tai kyynisen asenteen. Jollekulle riittää vain uteliaaksi sivustakatselijaksi heittäytyminen. Mutta oli tapa mikä tahansa, samasta epäuskosta on kysymys.

Moni osaa puolustella epäuskoaan varsin kristillisesti:

"Ettekö te opetakin, että usko on Jumalan lahja? Minkä minä sille voin, ettei minulla ole sitä. Jumala ei vain ole antanut sitä minulle."

Totta on, että usko on Jumalan lahja, mutta se ei ole ikään kuin jonkinmoinen ruiske, jonka saatuaan sitten automaattisesti uskoo. Kysymys on persoonasuhteeseen suostumisesta, kun Hän lähestyy Sinua sanallaan.

Kun joku ihminen sanottuaan jonkun asia Sinulle lisää siihen: "Usko vain minua!" joudut välittömästi tekemään valinnan. Otatko sen vastaan, mitä toinen luotettavana sanoi, vai torjutko sen sillä perusteella, että et pidä henkilöä luotettavana tai tiedät itse mielestäsi paremmin. Jos valitset uskon, se perustuu toisen luotettavuuteen ja sanotuin asian vakuuttavuuteen. Tällainen luottaminenkin ihmiseen on siksi toisen "antamaa" eikä Sinun itsesi aikaansaamaa. Jos kuitenkin torjut sanotun, et usko sitä, se perustuu siihen, että luotat enemmän itseesi ja omaan arvostelukykyysi.

Jeesus tulee siis luoksesi, puhuu Sinulle ja tekee Sinulle tarjouksen totuudellisella tavalla. Usko tarttuu Herraan ja suostuu Herran sanan alle. Usko syntyy siksi Jeesuksen totuudellisen ja armollisen sanan kautta. Epäusko taas uskoo enemmän itseensä ja kykyynsä selviytyä elämän asioista omalla viisautellaan ja kyvyillään ja

torjuu Jeesuksen pois jonkinmoisena vapauden rajoittajana tai mahdottomien asioiden vaatijana.

Mitä on uskonvanhurskaus?

Sanaa vanhurskaus ei moni suomalainen enää ymmärrä. Sana muodostuu kahdesta osasta "vankka ja hurskas" tai "vaaka ja hurskas". Jälkimmäinen osa tarkoittaa hyvää ja oikeudenmukaista ja rakkaudellista elämää viettävää ihmistä, usein se viittaa myös uskonnollisen hartaaseen elämäntapaan. Vanhurskas tarkoittaa näin ollen vakaasti ja ehdottomalla vaa'alla riittäväksi mitattua oikeaa elämäntapaa. Kun ihminen noudattaa elämässään täysin Jumalan antamia kymmentä käskyä, hänellä on Jumalan mitan edellyttämä eli riittävä vanhurskaus Jumalan edessä.

Jumalan lahjoittama vanhurskaus eli uskonvanhurskaus on pohjimmiltaan sitä, että Jumala katsoo eli lukee syntisen ihmisen synnittömäksi, täydelliseksi ja Jumalan lain poikkeuksetta täyttäneeksi, taivaskelpoiseksi. Tämä lahja annetaan sellaisille syntisille, jotka ottavat sen vastaan eli luottavat siihen, että Jumala todella on antanut kaikki heidän syntinsä anteeksi eikä lue heille enää mitään tuomiota, vaikka he edelleen tuntevat ja näkevät sen, miten synti asuu edelleen heidän luonnossaan ja ilmenee syntisinä tekoina ja laiminlyönteinä. Tämä valtava vanhurskauden lahja annetaan siis sellaisille, jotka ovat syntiensä tähden aivan vailla Jumalan kirkkautta. Tässä ei ole myöskään mitään aste-eroa. Tämä lahja annetaan aivan samalla tavalla sekä siivosyntisille että törkösyntisille. Herra lahjoittaa tämän käsittämättömän suuren pelastuksen aivan kaikille ja kaikenlaisille syntisille, jotka ottavat Jeesuksen uskossa vastaan.

Uskon vanhurskaus on siis vastakkainen omin teoin saavutettavalle lain vanhurskaudelle. Evankeliumin tarjoaman uskon vanhurskauden saavuttamiseen ihmisessä itsessään ei ole mitään omaa perustetta tai syytä. Se perustuu yksinomaan Jumalan yksipuoliseen armoon, Jeesuksen elämään ja kuolemaan puolestamme. Sen ihminen saa, kun hän turvaa ja luottaa evankeliumin lupaukseen eli ottaa evankeliumin uskossa vastaan.

Uskon vanhurskauden saaminen tapahtuu niin, että Jumala lukee hänet vapaaksi kaikesta synnistä ja lukee Jeesuksen vanhurskauden hänen hyväkseen. Ihminen asetetaan ikään kuin Kristuksen sisään, niin että Isä Jumala katsellessaan meitä näkee vain Kristuksen täydellisen kirkkauden. Se ei siis perustu siihen muutokseen, joka meissä tapahtuu, vaan ainoastaan ja pelkästään Jeesuksen sovitustyöhön. Samalla hetkellä, kun ihminen uskossa ottaa vastaan vanhurskauden lahjan, tapahtuu myös Pyhän Hengen saaminen eli uudesti syntyminen. Sen seurauksena ihmisessä alkaa pyhittävä eli meitä muuttava tapahtumasarja, prosessi, joka kestää läpi koko elämämme aina ruumiin ylösnousemukseen asti. Vasta kirkastumisessa pääsemme vapaaksi synnistä, mutta kaiken aikaa uskova on Kristuksessa ja Jumalan silmissä täydellisen vanhurskas.

Ympärileikkaus

Hän sai ympärileikkauksen merkin sinetiksi uskonvanhurskaudesta, joka hänellä oli ympärileikkaamattomana, jotta hän olisi kaikkien niiden isä, jotka ympärileikkaamattomina uskovat, ja jotta vanhurskaus luettaisiin heillekin. Näin hänestä on tullut myös niiden ympärileikkattujen isä, jotka eivät ainoastaan ole ympärileikattuja vaan

myös vaeltavat sen uskon jälkiä, joka meidän isällämme Abrahamilla oli jo ympärileikkaamattomana. (11-12)

Aabraham sai ympärileikkauksen todisteeksi siitä, että hän oli uskonut Jumalan lupaukseen ja Jumala oli lukenut hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Jumala piti siis itsessään syntistä ja jumalatonta Aabrahamia itselleen kelpaavana eikä lukenut tälle yhtään syntiä syyllisyydeksi. Jumala oli antanut Aabrahamin kaikki synnit anteeksi, koska tämä oli ottanut vastaan eli uskonut Jumalan lupauksen Messiaasta, joka sovittaisi kaikki hänen syntinsä.

Ympärileikkauksessa miehen sukupuolielimen esinahka leikataan pois, niin että hän on täysin alaston ja paljastettu Jumalan kasvojen edessä. Joka kerta, kun mies käy tarpeellaan, hän saa muistutuksen siitä, että Jumala näkee hänet täysin, kaikki hänen syntinsä ovat Herran silmien edessä, mutta samalla hän saa muistuttaa itseään siitä, että Messiaan vanhurskaus peittää uskovan kaiken saastaisuuden ja synnin. Hän kelpaa Jumalalle yksin Jumalan armon ja lupauksen perusteella.

Kristillinen kaste

Hänessä teidät on myös ympärileikattu, ei käsin tehdyllä ympärileikkauksella vaan lihan ruumiin riisumisella, Kristuksen ympärileikkauksella. Teidät on haudattu hänen kanssaan kasteessa, ja siinä teidät on myös herätetty hänen kanssaan uskon kautta. Tämän uskon vaikuttaa Jumala, joka herätti hänet kuolleista. Teidät, jotka olitte kuolleita rikkomuksissanne ja lihanne ympärileikkaamattomuudessa, Jumala teki eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Hän antoi meille anteeksi kaikki rikkomukset ja pyyhki pois sen kirjoituksen säädöksineen, joka oli meitä vastaan ja oli vastustajamme. Sen hän otti pois tieltä ja naulitsi ristiin. (Kol. 2:11-14)

Yksikään ihminen ei voi kelvata Jumalalle pelkästään sen vuoksi, että hänelle on joskus annettu kristillinen kaste. Jeesus sanoi: *"Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan."* (Joh. 3:5) Vesikasteen lisäksi tarvitaan Pyhän Hengen kaste. Toki ihanne on, että molemmat tapahtuvat yhtä aikaa, mutta Raamattu ei tee niiden järjestyksestä tai ajallisesta läheisyydestä mitään oppia vaan edellyttää, että molemmat ovat totta. Vesikaste kuuluu siis pelastukseen, mutta ilman Pyhän Hengen synnyttämää elämää, kukaan ei voi tulla Herran omaksi.

Kristuksen ympärileikkaus tarkoittaa siis sitä, että Jumala herättää synnissään kuolleen ihmisen kokonaan uuteen elämään. Pyhä Henki liittää hänet Kristuksen kuolemaan, niin että hänen syntinsä saavat rangaistuksensa Golgatalla. Pyhä Henki liittää hänet myös Jeesuksen ylösnousemukseen, niin että Kristuksen elämä tulee hänen elämäkseen. Kristus kuoli hänen syntiensä rangaistuksen Golgatalla ja hänelle luetaan Jeesuksen täydellinen elämä, ikään kuin hän itse olisi sen elänyt. Näin Jeesuksen täydellinen lain täyttäminen luetaan hänen hyväkseen. Viimeisellä tuomiolla hän ei saa mitään rangaistusta, koska sen suoritti hänen sijastaan Jeesus Golgatalla. Sen sijaan hän saa palkan Jeesuksen tekemistä hyvistä töistä.

Kristuksen ympärileikkaus tapahtuu silloin, kun ihminen saatuaan Pyhän Hengen kutsun parannukseen, tunnustaa syntinsä ja uskossa turvautuu kasteessa tarjottuun Kristuksen sovintokuolemaan ja ylösnousemuselämään. Se on kokonaan Jumalan

armotyö alusta loppuun. Siitä alkaa sitten myös vaellus uskossa. Pyhä Henki synnyttää pelastetussa halun ja voiman vaeltaa Jumalan sanan opetusten mukaan.

Kasteen ja uskon ajallinen suhde

Aabrahamin elämään uskonvanhurskaus tuli ensin ja sitten sen sinettinä ympärileikkaus? Mutta myöhemmin annettiin ohje, että lapsi piti ympärileikata 8 päivän ikäisenä. Siitä voidaan tehdä sellainen johtopäätös, että uskon ja kasteen suhteen järjestyks ei ole tärkeä, koska kastetta pidetään uuden liiton ympärileikkauksena. Tärkeää on, että ihminen pääsee molemmista osalliseksi.

Chiyo Echigon todistusta

Kasvoin maaseudulla innokkaan buddhalaisessa kodissa, jossa ympärilläni oli vain aikuisia. Olin sidottu monenlaisiin tapoihin, mutta en kokenut niitä rajoittavina. Ajattelin näet, että tehtäväni on kasvaa hyväksi ihmiseksi vastaamalla vanhempieni ja sukulaisten odotuksiin. Opiskelun ja avioliiton valinnat tein vanhempieni toivomuksia noudattaen ja ne onnistuivat hyvin. Ne toivat elämäni onnea.

Ajattelin ylpeästi, että uskontoihin turvautuminen kuuluu onnettomille ihmisille. Koska pidin Raamattua epäilyttävänä kirjana, luin sitä kuin mitä tahansa kirjaa kriittisellä asenteella. Pidin esimerkiksi Jeesuksen tekemiä ihmeitä hölynpölynä ja hylkäsin täysin Raamatun arvovallan. Opiskeluaikainen professori oli opettanut, että tiede lähtee liikkeelle kaiken epäilemisestä. Pidin kiinni tästä käsityksestä.

Löydettyäni kirjakaupasta kristinuskoa käsittelevän kirjan luin sen mielenkiinnolla. Halusin nimittäin päästä selvyyteen siitä, oliko Raamattu uskomisen arvoinen kirja. Sydämeni oli täynnä epäilyksiä. Jos kerran Jumala olisi olemassa, miksi Jeesuksen täytyi joutua ristiinnaulittavaksi. Olisiko totta, että hän kuoltuaan olisi palannut elämään? Loppuun asti minua askarrutti Jeesuksen olemus. Ajatus kolminaisuudesta tuntui käsittämättömältä. Lopulta epäilin jopa sitä, että oliko Jeesus koskaan ollut olemassakaan. Kamppailen vähäisen järkeni kanssa yritin ymmärtää, mutta nyt näen, ettei ongelma ollut sittenkään järjessäni. Uskon tien minulta tukki tunnevaltainen asenteeni: ”En halunnut uskoa Jeesukseen. En halunnut luopua itsestäni.”

Jonkin ajan kuluttua koin, miten Jumala alkoi toimia merkillisellä tavalla. Sairastuin raskauden jälkeiseen masennukseen, jossa koin menettäväni täysin minuuteni. Jouduin ensi kertaa elämässäni kohtaamaan sellaisen itseni, joka oli täysin avuton ja voimaton. En kyennyt mihinkään ja koin arvottomuutta. Tajusin, miten kovassa itsekeskeisyydessäni olin ilman tunnon vaivoja loukannut muita ihmisiä.

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te, jotka teette raskasta työtä ja kannatte taakkoja, niin minä annan teille levon.” (Matt. 11:28)

Saatuani tämän Raamatun sanan Jumalalta, huusin koko sydämestäni: ”Todellakin tämä taakka on minulle liian raskas, pelasta minut surkea ja voimaton.” Rukoilin Jumalaa, vaikka en tiennyt, miten oikein pitäisi rukoilla. Sitten sain Herralta osakseni ihmeellisen rauhan. Jeesus kärsi ristin kuoleman ja vuodatti verensä minun syntieni tähden ja pesi pois syntini.

Saatuamme kasteen koko nelihenkinen perheemme saa vaeltaa kristittyjen yhteydessä. Minulle on suuri ilo, kun saan palvella jumalanpalveluksissa säestäjänä. Saan käyttää Jumalan antamaa lahjaa Herran ylistykseen.

Entä sinä?

Oletko sinä jo saanut syntisi anteeksi? Jeesus kuoli sinun syntiesi tähden ristillä ja nousi kuolleista, jotta Hän voisi armahtaa sinut. Koska Hän on valmistanut pelastuksen sinua varten, sinun ei tarvitse yrittää muuttaa itseäsi. Käy vain Jeesuksen eteen, tunnusta syntisi ja syntisyytesi ja pyydä anteeksiantamusta. Hän antaa sen lahjana ja samalla saat pysyväksi omaisuudekseen Jumalan vanhurskauden, jolla kelpaat taivaaseen asti, vaikka matkasi Jeesuksen seurassa saattaa vielä olla monella tavalla vaivaista. Vanhurskauden lahja on täydellinen ja muuttumaton. Herra ei lue sinulle sinun syntejäsi. Huuda siksi Häntä avuksesi ja anna Hänen tulla sydämesi Valtiaaksi. Siinä löydät todellisen autuuden, onnen.